

Nr 922

Av herr **Nyström m. fl.**, angående beskattningen av fritidshus.

(Lika lydande med motion nr 786 i Första kammaren)

Den statliga fritidsutredningen har påvisat att det här i landet under 1960-talet fanns över 600 000 fritidshus. Utredningen framhåller också att det från kommunernas sida behövs mycket större insatser än för närvarande. För att de berörda kommunerna skall kunna engagera sig på rätt sätt är det enligt vår mening nödvändigt att skatteproblemet löses på ett tillfredsställande sätt. Utan en ändring på den punkten går det inte att begära för mycket av värdkommunerna. Fritidsutredningen har föreslagit att värdkommunerna alltefter graden av service skall få ta ut en avgift på 100—200 kronor per fritidshus och år.

Det torde inte råda något tvivel om att de utpräglade s. k. värdkommunerna för fritidsbebyggelse, inom de härför lämpade delarna av vårt land, ställs inför många svårbemästrade och kostnadskrävande uppgifter. Nästan uteslutande är dessa arbetsuppgifter i samband med en omfattande fritidsbebyggelse inom vederbörande kommuners område förorsakade av fritidsbosatta, hemmahörande inom någon annan kommun. Fritidskommunerna är i huvudsak glesbygdskommuner, medan de fritidsboende är mantalsskrivna och skattskyldiga i någon tätortskommun. Det är naturligt att trycket på fritidsbosättning utanför tätortsområdet blir störst i våra största tätbebyggelseområden — exempelvis huvudstadsregionen.

Alla kommunalekonomiska undersökningar som gjorts — av fastighets-skattesakkunniga och av fritidsutredningen — har visat att fritidskommunernas inkomster ligger långt under deras totala nettoutgifter för sådant som hör ihop med fritidsbebyggelsen. Med ökningen av standarden för fritidsbebyggelsen får kommunerna ännu mera ansvar och nya uppgifter, och även om de direkta exploateringskostnaderna i vissa fall frivilligt kan regleras genom exploateringsavtal, som nu i viss utsträckning tillämpas, kvarstår det faktum att fritidskommunerna inte får någon kompensation för vad de allmänt sett får åta sig av ökad arbetsbelastning.

Det finns så många exempel — inte minst i Roslagen i Stockholms län — på vad kostnader och arbetsuppgifter betyder i de kommuner som får ta emot en stor fritidsbebyggelse, att man måste anse det fastslaget att den enda nuvarande inkomsten, som kommer från fastighetsskatten, inte på

långt när kan ge de berörda kommunerna kostnadstäckning inom det här aktuella området.

Motioner i denna fråga, som behandlades av bevillningsutskottet vid både 1968 och 1969 års riksdagar, föranledde utskottet att i sitt betänkande nr 7 år 1969 uttala följande: »Utskottet har tidigare, senast 1968 i betänkande nr 8, som sin mening framhållit att för åtskilliga utpräglade fritidskommuner de skatteintäkter och avgifter som kan erhållas av sommargästerna ofta inte torde förslå till täckande av de kostnader som fritidsbebyggelsen medför. Trots att taxeringsvärdena på fritidshus höjts vid den senaste allmänna fastighetstaxeringen äger vad utskottet anförde förra året alltjämt giltighet. Med hänsyn härtill och till den ekonomiska betydelse frågan om kostnader för fritidsbebyggelse har för många kommuner förutsätter utskottet att Kungl. Maj:t ägnar frågan särskild uppmärksamhet.»

Enär en snabblösning av denna fråga är utomordentligt viktig med hänsyn till den kraftiga expansionen av fritidsbebyggelsen, får vi ånyo, med hänvisning till vad som ovan anförts, hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om utredning av förutsättningarna och formerna för en beskattning av fritidshus i linje med vad som i motionen anförts.

Stockholm den 28 januari 1970

Bror E. Nyström (s)

Folke Trana (s)

Allan Åkerlind (m)

Lilly Bergander (s)

Gabriel Romanus (fp)

P. O. Sundman (cp)